

Hồi 36**TỬ QUANG XUẤT - BẠCH THẠCH NAN TIÊU
ĐẢ THÔNG NHỊ MẠCH - THUẬT NGỰ KỲ**

-Bạch Cúc! Người dám phản thế này, phải chăng tam sư đệ Vu Đỉnh là do người đồng mưu hãm hại? Đỡ!

Vù... Vù...

Cùng với tiếng quát phản nộ này là một tia kinh sấm sét quật vào hậu tâm Bạch Cúc!

Nhưng lại có tiếng thét lạnh lạnh khác kịp vang lên:

- Họ Trương kia! Ta và người vẫn chưa phân thắng bại với gì người bỏ đi? Đỡ!

Vù... Vù...

Phát hiện sự xuất hiện lần lượt của Trương Hoài, kế đó là Hà Phi Phượng, Cơ Thạch ngạc nhiên nhìn lại quang cảnh chung quanh!

Nửa canh giờ chàng đã hẹn với các phái không ngờ đã trôi qua từ lâu! Và bây giờ, dường như canh năm sắp điểm đến!

Điều này chứng tỏ do Tưởng Hồng Nhu quá tùy tiện trong hành động đã phá hỏng mọi sắp xếp của chàng khiến cho Cửu Âm Sáo Thôi Hồn không những không còn mà ngược lại, lão ma còn biết rõ thực lực của chàng và đã có cách chi trì cục diện thật lâu.

Bây giờ nếu Trương Hoài đã xuất hiện thì không bao lâu nữa bọn Khiêm Hạ cũng chạy đến!

Ngại nhất là bọn chúng sẽ có cơ hội liên tay, tái diễn lần đã xảy ra tại Thiếu Lâm phái, Cơ Thạch vội lao vào lão ma họ Thạch:

- Lão ma, tiếp chiêu! Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Nhìn chàng vừa dùng kiếm vừa xuất chưởng, lão ma bật cười:

- Người cần gì phải vội? Muốn vào quỷ môn quan nào phải đã hết dịp? Xem đây!

Viu... Viu...

Lão vẫn theo dấu pháp cũ, cứ ném ám khí cương ty vào.

Ầm!

Coong... Coong...

Và lão càng thêm đắc ý khi từ xa đã bắt đầu vọng đến những âm thanh huyền ảo:

- Du Hoàng Vân! Hãy đỡ bút pháp Điểm Thương.

- Nam mô a di đà phật! Tiếp chiêu!

Sau những tiếng huyền ảo này là đủ các tiếng quát tháo giận dữ:

- Lão Bạch không sợ môn chủ bắt tội sao? Xem kiếm của Trác mỗ!

- Trác Thiện Hữu! Bạch Điền Quang ta dù có chết vẫn muốn chết thật minh bạch!

Xem Long Trảo Du Hồn Nhân!

- Hừ! Quả nhiên là có tiểu tử Cơ Thạch xuất hiện! Chẳng trách bọn họ có dõm lược tìm đến đánh tháo tù nhân!

Nghe rõ những thanh âm này, Cơ Thạch vội quát lên thật to:

- Chư vị hãy cố chi trì một lúc nữa! Tại hạ cũng đang tận lực đây! Lão ma đừng chạy! Đỡ!

Vù... Vù...

Và ý đồ của lão ma liền lộ rõ qua tiếng quát hạ lệnh:

- Mau ném ám khí vào tiểu tử! Còn bọn kia hãy để ta hóa kiếp! Đỡ!

Vù... Vù...

Khiêm Hạ, Thạch Phát, Đoạn Mộc Phi và Lâm Bất Toàn, cả bốn tên liền ném loạn hàng nắm ám khí ra, ngăn cản bước tiến của Cơ Thạch!

- Tiểu tử! Lần này ngươi đừng hòng thoát chết! Đỡ!

Viu... Viu...

Bị ngăn cản, Cơ Thạch thêm động nộ khi phát hiện lão ma đang thả sức phát kình vào lão đại sư Chứng Quả!

Chàng trút hết cảm hờn vào lũ Khiêm Hạ:

- Bọn ngươi muốn chết! Bạch Thạch Đại Phật Thủ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm!

Cùng với những mũi ám khí bị đẩy đi bọn Khiêm Hạ do không ngờ Cơ Thạch dám ngang nhiên phát kình nên không kịp phòng bị phải bị chấn kình đẩy lùi về phía sau!

Có tiếng Bạch Cúc gào vang:

- Sao lão dám hại mạng Chứng Quả lão đại sư? Đỡ!

Vù...

Tiếng gào của Bạch Cúc tuy là phù hợp với sự việc đang xảy ra nhưng không ngờ lại tạo ra một tác động thật hữu hiệu?

Hai lão tăng Thiện Ngộ và Thiện Nhân vừa nghe đến những chữ Chứng Quả đại sư, phản ứng của cả hai cứ như người vừa nhìn thấy ma vậy!

Thiện Ngộ rùng mình:

- Là sư phụ?

Đang giao đấu với Huệ Tâm sư thái, sự phân thân của Thiện Ngộ chính là cơ may hãn hữu cho đối phương:

- Xem kiếm!

Vèo...

Phập!

Mất đứt hữu thủ, lão Thiện Ngộ định phát tác thì lại nghe sư đệ Thiện Nhân kêu lên:

- Chứng Quả?! Quả nhiên lão vẫn còn sống! Hự!

Sự phân tâm của Thiện Nhân cũng chịu một kết cục như Thiện Ngộ với tràng cười khoái trá của Từ Khắc Kim:

- Ha... Ha...! Kẻ nào dám bảo Vân Vân Ảo Bộ của ta không có chỗ lợi hại! Ha... Ha...

Trong khi những việc này xảy ra thì sinh mạng của Chứng Quả đại sư cũng may mắn được người cứu thoát!

Và Cơ Thạch phải thật sự lo ngại khi nhìn thấy người này sau khi kịp giải nguy cho Chứng Quả đại sư vẫn cứ ngang nhiên lặn xả vào lão ma họ Thạch:

- Ta phải liều mạng với hạng ác đồ thiên lý bất dung như lão ma! Đờ!

Vù... Vù...

Tiếng gầm giận dữ của lão ma lập tức vang lên lồng lộng:

- Tưởng Hồng Nhu, ngươi thật muốn chết! Nằm xuống!

Ào... Ào...

Cơ Thạch động nộ quật liền một chưởng Bạch Thạch Cang Khí vào bọn Khiêm Hạ vừa ào đến:

- Lui mau!

Ào... Ào...

Ầm!

Và chàng lập tức động thân lao thật nhanh về phía lão ma:

- Hãy xem kiếm khí thượng thừa!

Véo...

Nhưng, Cơ Thạch vẫn chậm mất một bước!

Ầm!

Hự!

Tướng Hồng Nhu lão đảo quay cuồng, miệng bắt đầu gào loạn:

- Ta quyết liều mạng với ngươi! Ta phải báo thù cho sư phụ!

Lão ma cười ặc ặc:

- Muốn báo thù ư? Cứ đỡ xong phi kiếm của ta đã! Kha... Kha...

Véo...

Cơ Thạch tiến đến đủ gần liền quát:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Lão ma quay người tung ám khí:

- Là ta hay là ngươi phải nạp mạng? Đỡ!

Viu... Viu...

Buộc phải đối phó với những ngọn ám khí vừa được lão ma ném ra, Cơ Thạch diếng hồn khi nghe sư phụ chàng gào thét thanh:

- Nhị sư huynh! Lão ma! Đỡ!

Vù...

Đến lượt Cơ Thạch phải gào:

- ĐỪNG SƯ PHỤ! Ôi chao! Sư phụ!

Ầm!

Chỉ hai lần cất tay, lão ma không những đã dùng phi kiếm lấy mạng Tướng Hồng Nhu mà còn nhẹ nhàng dùng công phu Tử Khí Tam Ngươn Chưởng thu hồn đoạt phách sư phụ chàng là Mai Tuyết Tuyết, toàn thân Cơ Thạch hoàn toàn trân cứng, quên mất những gì đang xảy ra!

Chàng chỉ sực tỉnh khi nghe có tiếng Bạch Cúc thét bên tai:

- Khả Tú Tú! Người độc ác thế sao? Hãy xem trảo!

Vụt... Vụt...

Cùng với tiếng thét này, Cơ Thạch bỗng cảm nhận ở hậu tâm chàng chợt nhói lên một cái, như vừa bị một vật gì xuyên vào!

Và chàng vụt hiểu khi nghe bọn Khiêm Hạ đồng loạt hô hoán:

- Tiểu tử đã trúng ám khí rồi! Khả sư muội đã phá hủy Cang Khí của tiểu tử rồi!

Rúng động, chàng xoay người phát xạ thật nhanh một chiêu kiếm:

- Tiệt nhân độc ác! Chết!

Véo...

Phập!

Thân hình của Khả Tú Tú vừa đứt làm hai đoạn, bọn Khiêm Hạ phần nộ ùa đến:

- Phải giết tiểu tử để báo thù cho Khả sư muội!

- Giết! Giết!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Bọn chúng cùng hiệp lực, tạo một kinh ánh ra những tia Tử Quang!

Cơ Thạch lập có cảm nhận đang có điều bất ổn xảy ra trong nội thể! Không thể để muộn, chàng vận toàn lực gầm vang:

- Bạch Thạch Cang Khí! Đỡ!

Một vòng kinh khí phát màu sáng trắng liền hiển hiện, quạt thẳng vào hiệp lực Tử Quang của bọn Khiêm Hạ bốn người.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bọn Khiêm Hạ lập tức bị chấn bay, cứ như những chiếc lá đang bị cuồng phong xô cuốn!

Vù...

Bất chợt có tiếng cười sảng sặc của Bạch Điền Quang vang lên:

- Là người, Lâm Bất Toàn? Nghịch đồ phải chết!

Bộp!

Dùng trảo bóp vỡ thủ cấp của Lâm Bất Toàn, Bạch Điền Quang đắc ý cười ngất:

- Ha... Ha... Ha...! Cuối cùng bốn chưởng môn cùng có dịp thanh lý môn...

Bạch Cúc bỗng kêu lên một tiếng bi thương:

- Phụ thân!

Cơ Thạch cùng kịp nhìn thấy lão ma họ Thạch đang lẳng lặng xạ một tia phi kiếm về phía Bạch Điền Quang.

Véo...

Chàng lập tức lao đến:

- Lão ma! Đỡ!

Véo... Véo...

Với tia kiếm khí kịp thời vận dụng, Cơ Thạch đã phá hủy ngọn Phi Kiếm một thời oanh liệt của lão ma.

Choang...

Giận dữ lão ma xông vào chàng:

- Người đã bị trúng ám khí mà hãy cò hung hăng thế sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Cơ Thạch chưa kịp xuất kinh ngăn đỡ bỗng nghe Bạch Cúc quát:

- Lão Trác đề tiện! Dám ám toán phụ thân ta là phải chết? Đỡ trảo!

Vụt... Vụt...

Chàng vội di hình hoán vị, tránh chiêu chưởng của lão ma.

Vút!

Và chàng thất kinh nhìn ngọn kiếm của Trác Thiện Hữu đang xuyên suốt thân hình Bạch Điền Quang, chưởng môn Không Động phái.

Soạt!

Chính lúc đó ngọn trảo của Bạch Cúc cũng kịp cắm vào hậu tâm Trác Thiện Hữu.

Bộp!

Oa!

Khiêm Hạ phần nộ gào lên:

- Bạch tiện tỳ! Ta...

Có tiếng Gia Cát Hưởng gầm vang:

- Người thì sao? Đỡ!

Ầm!

Đoạn Mộc Phi vội lao vào Gia Cát Hưởng:

- Lão thất phu sao dám hại mạng đại sư huynh ta? Đỡ?

Vù... Vù...

Bạch cúc quay lại kịp lúc:

- Đoạn Mộc Phi! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Cơ Thạch vừa nhìn thấy bóng trảo của Bạch Cúc lóe lên thì ở phía sau một vật nhọn khác bỗng cắm vào chàng.

Phập!

Và chàng phải hiểu khi nghe lão ma cứ há miệng cười ngạo nghễ:

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp! Ha... Ha... Ha...

Nhưng thật lạ!

Nếu lần trước chàng phải đau nhói vì bị Khả Tú Tú ngấm ngấm ném ám khí vào người thì lần này chàng không hề có cảm giác đau nữa!

Ngỡ lão ma hóa vội nên không thể ném ám khí đúng vào chỗ đã định, Cơ Thạch bất ngờ tung người cuộn đến:

- Vận may của lão đã hết rồi! Hãy đỡ Bạch Thạch Cang Khí!

Ào... Ào...

Nhìn Cơ Thạch như vẫn an tường và quả nhiên đang phát một kinh lấp lánh màu sáng trắng, lão ma thoáng sững người:

- Ngươi...! Được! Hãy xem đây!

Vù... Vù...

Tử Quang và Bạch Thạch, hai loại công phu này một lần nữa lại có dịp đối đầu.

Ầm!

Phát hiện trên sắc mặt của Cơ Thạch như đang có dấu hiệu đau đớn, lão ma vội quát thật to:

- Đệ nhị ngươn Tử Khí! Đỡ!

Vù... Vù...

Cơ Thạch càng nhăn nhó nhiều hơn khi phải vận dụng Bạch Thạch Cang Khí:

- Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Cơ Thạch khẽ chao người.

Lão ma hớn hở quát:

- Đệ tam ngươn Tử Khí! Đỡ!

Vù... Vù...

Sự nhăn nhó của Cơ Thạch vẫn còn nên chàng có phần chậm khi phải phát chiêu chống đỡ.

Ào... Ào...

Ầm!

Hực!

Tiếng kêu đau đớn của chàng đã làm cho Bạch Cúc kêu lên hoảng hốt:

- Cơ ca ca?

Nghe tiếng kêu này, Hà Phi Phượng từ xa lao đến:

- Cơ đệ sao rồi? Lão ma! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Đối với bóng nhân ảnh đang lao đến của Hà Phi Phượng, lão ma cười rộ lên:

- Người cũng muốn chết sao tiện tỳ? Hãy nằm xuống nào! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Cơ Thạch quá kinh tâm vì sinh mạng của Hà Phi Phượng đang như ngàn cân treo sợi tóc chàng vút gầm vang:

- Lão ma thật độc ác! Ta liều chết với lão! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng lao vào và hy vọng kịp giải nguy cho Phi Phượng!

Và ý đồ của chàng đã đạt.

Ầm!

Hự!

Chàng càng loạng choạng ngã lui thì lão càng đắc ý:

- Cơ Thạch! Người là người cuối cùng của Bạch Thạch môn phải bị ta hủy diệt! Đỡ nào!

Vù... Vù...

Toàn thân chàng đang chao đảo bất ngờ đứng thẳng lên.

Và thật lạ hai chân chàng không hề động đậy nhưng toàn thân vẫn cứ thế bốc lên cao dần!

Cùng với hiện trạng này bao quanh thân chàng bỗng xuất hiện một lớp kinh khí màu trắng nhạt.

Chàng bất ngờ cười như phát cuồng:

- Liệu lão có đủ bản lĩnh thực hiện điều đó không? Hãy đỡ!

Chàng vẩy mạnh hữu chưởng.

Ào... Ào...

Cả một lớp kinh vút tia ra như những tia sương sớm màu trắng nhạt.

Ào...

Ầm!

Lão ma thất kinh vì đây là lần đầu tiên lão phải bị chấn lùi:

- Ngự Khí Phi Hành?!! Người đã tự đả thông Sinh Tử Huyền Quang?!

Cơ Thạch lẳng không lao vào lão:

- Lần này lão đoán đúng rồi!

- Vậy còn chờ gì mà không nạp mạng? Đỡ!

Vù... Vù...

Những tia kinh màu trắng nhạt lại được tia ra lao vun vút vào lão ma!

Lão bấn loạn đưa tay phát kinh theo bản năng:

- Người không thể nào đạt được điều này! Không thể nào! Đỡ!

Vù... Vù...

Lão bị đẩy bay đi.

Sợ lão nhân đó bỏ chạy, Cơ Thạch vội lẳng không bám theo.

Vút!

Chàng quát thật danh giọng:

- Chạy đâu cho thoát?

Vù...

Ầm!

Lão lại bị đẩy bay đi và Cơ Thạch lại có dịp phô diễn thuật Ngự Khí Phi Hành!

Vút!

Chàng quát to như tiếng sấm động:

- Tử Quang tuy xuất nhưng Bạch Thạch nào dễ tiêu! Nạp mạng!

Vù...

Hự!

Lão ma té khụy xuống, Cơ Thạch lập tức hạ thân cạnh lão!

Và chàng chợt mỉm cười khi thấy lão ma vẫn gắng gượng đưa hai tay xua loạn:

- Lão không muốn chấp nhận số mệnh ư? Đã trễ rồi! Vĩnh biệt!

Ầm!

Oa!

Lão ma phải đền tội. Và cái chết của lão ma như tạo thêm hưng phấn cho Hà Phi Phượng và Bạch Cúc!

Hai nàng cùng quát:

- Trương Hoài! Đờ!

- Thạch Phát hãy nạp mạng!

Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Vừa hạ thủ xong hai gã này, không hiểu sao cả hai nàng cùng phi thân, lao về phía Cơ Thạch!

Vút! Vút!

Đứng hai bên Cơ Thạch hai nàng hoàn toàn đứng đưng nhìn những trận chiến còn lại cũng đã đến hồi kết thúc!

Quách Phú bỗng loang nhanh bút pháp:

- Du Hoàng Vân! Đờ!

Vụt... Vụt...

Cùng lúc đó, ngọn kiếm của Huệ Tâm sư thái cũng lao vào Du Hoàng Vân như tia chớp:

- Tội chết khó dung tha! Nam mô a di đà phật.

Véo...

Phập! Phập!

Vô Lượng đạo trưởng cùng găm lên thịnh nộ:

- Thiện Nhân! Đờ!

Véo...

Phập!

Trong khi đó, Gia Cát Hưởng có Từ Khắc Kim liên tay cùng nhau hạ thủ lão ác tăng Thiện Ngộ:

- Lão trọc mau nạp mạng!

Ầm! Ầm!

oOo